

StoryBazar
EKSKLUZIVNO

Pozitivna energija prispeva k boljšim rezultatom

Kljub utrujenosti ji, ko beseda nanese na gledališki oder, oči zažarijo. Odrske deske so njen drugi dom še iz dni, ko je delovala na svobodi, pred časom pa je postala del družine Mestnega gledališča ljubljanskega. Nataša Tič Ralijan je že dodobra uveljavljeno igralsko ime slovenskega gledališkega prostora, ki je našlo svoj prostor tudi v predstavi Adamsovi. Ta bo odrske luči ugledala v začetku aprila.

Story: Kako vam ustreza delo v ansamblu Mestnega gledališča ljubljanskega glede na to, da ste dolga leta preživeli na t. i. svobodi?

Fino je. Počutim se precej bolj varno, poleg tega je krajša tudi moja pot v 'službo'. Ansambel je velik, zato je še kar nekaj igralcev, s katerimi v teh treh letih še nisem sodelovala. Vsi so res prijazni. Predstave so resnično kakovostne. To je nekaj za dušo, razmišljanje in bogatenje.

Story: Kakšen pomen ima za igralca ta varnost? Sploh glede na možnost izražanja, ki jo ponuja delo na 'svobodi'?

Povsem odvisno od projektov. Včasih si kot svobodni umetnik prisiljen sprejeti delo, ki se ti ponuja, ali pa izbiraš med več hkrati ponujenimi projekti. Kot redno zaposlen pa moraš sprejeti ponujeno vlogo, svoj lik potem prilagajaš svojemu videnju in ideji režiserja ter vodstva. Verjamem, da stvari niso naključne, ampak da se vse zgodi z nekim principom, razlogom. Takšnim, ki ga sami morda ne moremo razumeti.

Story: Veliko igralcev mi je že zaupalo, da znotraj 'hiše' vlada odlična energija. Tako občutite tudi sami?

Seveda, krasno je. Sicer se zasebno ne družim s soigralci, za to mi zmanjka časa. A moji sodelavci so resnično prijetni.

Ustvarjalni, kolegiálni. Za zdaj se res ne morem pritoževati. (smeh)

Story: Zdi se, da so vas vse od prihoda kar dodobra zasuli z delom.

Za vse nove igralce je povsem običajno, da jih nekoliko bolj vprežejo v delo. Dela je veliko, a so v gledališču zelo razumevajoči glede mojih starih projektov. Glede tega občutim veliko podporo, prav tako pa sta je deležna tudi moja otroka. Delo se kar nakopiči, sploh kadar sprejemem še kakšne druge projekte. Vendar je skoraj nemogoče usklajevati termine, zato so moji projekti osredotočeni na MGL.

Story: Sicer dajete prednost študiju v gledališču ali se v besedilo radi poglobite sami v zavetju doma?

Besedilo se učim doma, delno lahko doma ponovim tudi koreografijo in pevske vložke. Trend je, da je treba narediti kar največ v čim krajšem času. Vsega pa seveda ne moreš postoriti sam, nekatere stvari že, a gledališka

predstava je skupinsko delo.

Story: Vas vloge spremljajo tudi domov ali ste se v tem času naučili, da jih pustite pred vrati stanovanja?

Iskreno povedano, jih le s težavo jih povsem odmislim. V Adamsovih nas spremljajo številne melodije, in čeprav jih ne prepevam jaz, si jih v glavi prepevam in ponavljam. Mimogrede se srečam z idejami, ki mi šinejo v glavo. Tega ne moreš v celoti odklopiti. To tudi ni namen. Igralstvo ni poklic, ki bi ga lahko omejil samo na čas službe. Sploh tik pred premiero. Takrat visiš tam kot netopir. (smeh)

Story: Kako intenzivni pa so metuljčki pred premiero? Ali tudi ti s kilometrino zbledijo?

Spet odvisno od projekta, od tega, kako zahteven je, kako več si ga. Kako zajeten je, kako se počutiš. Marsikaj je odvisno tudi od razpoloženja. Nekaj pa k temu doda tudi kilometrina.

Story: Se zavedate, da ste s svojimi izkušnjami dragocen doprinos k gledališču?

Lahko rečem, da sem v obdobju, ko lahko veliko stvari potegnem iz svoje malhe.

Story: V ansamblu je tudi kar nekaj mladih igralcev. Kakšna je dinamika med generacijami v gledališču? Se občuti razlika?

V nekaterih primerih se. Imam svojo filozofijo, ustrežno za človeka moje starosti. Seveda nekdo 20 let mlajši od mene ne more razmišljati tako. Nekdo si bo šele zdaj ustvaril družino in se zato po njegovi glavi plete nekaj povsem drugega. Vsak izmed nas ima svoje hobije, razlikujemo se tudi po spolu in po pristopih k delu. Družijo nas projekti. Zavedamo se, da pozitivna energija prispeva k boljšim rezultatom. To je mogoče v tem ansamblu močno čutiti. Vsi so zelo pozitivno naravnani, tudi kadar pride do težav. Kapo dol! Probleme rešujejo s svetlobo, ne z negativnim vzdusjem in godrnjanjem.

Story: Vas je v tem času že kdo spomnil na lik, s katerim ste se za vse večne čase zapisali v slovenski igralski prostor - Ana Lizo? Kdaj se vam je nazadnje prikradla v spomin?

Ne, nihče. Nazadnje sem se spomnila nanjo prejšnji teden. Povedala sem njeno šalo, ki je slučajno sovpadala z nečim, kar je soigralec takrat izrekel. Lušno sva se nasmejala.

Story: Močan pečat ste pustili predvsem s komičnimi vlogami, dokazali pa ste tudi, da se odlično znajdete v bolj dramskih vlogah.

Katere pa so vam bolj pisane na kožo?

Sem komedijant, a mi je blizu tudi

“Velikokrat sem navdušena nad svojimi igralskimi kolegi. Nad njihovimi idejami, delavnostjo, kolegialnostjo, hitrostjo in razumevanjem.”

dramskost. Zdi se mi, da bom v tem gledališču lahko izživela oboje. Vedo, v čem sem močna, zato me sploh ni strah.

Story: Vaš naslednji izziv so Adamsovi. Se jih spominjate še iz časov, ko so kraljevali na televiziji?

Adamsove sem spremljala na italijanskih programih. Bili so mi všeč. Razveselila sem se vloge babice v predstavi, a sem si jo zamislila povsem drugače kot režiser. Kaj dosti ne bo prišlo v poštev, morda bo pokukalo ven le na kakšnih delčkih.

Story: Kako dobro se razumete s svojim likom v predstavi?

Zadovoljna sem z dodeljeno vlogo. Muzikalni niso preprosti, sploh če nisi vokalno močan. Zato občudujem glavne štiri kolege, ki res odlično delajo. Moja babica ima po besedilu 102 leti, mi pa smo jih nekaj črtali. Videti sem tako mlada, da nam prav nihče ne bi verjel. (smeh) Vloga je simpatična.

Tudi sama predstava mi je zanimiva, saj združuje elemente, ki so mi posebej pri srcu. Znakovno razumevanje, risani in nemi film .. Bo pa prvi del malo drugačen od drugega.

Story: Ali iščete vzporednice z likom, ko se z njim v predstavi prvič srečate?

Najprej se zaneseš na tisto, kar ti je najbolj blizu. Potem pa se prilagodiš preostalim idejam. Gledališče je ekipno delo, vloge ne oblikujejo le igralci in soigralci, temveč vsi, vključno z dramaturgom, režiserjem, kostumografom, koreografom ... Kompromisi so neizbežni.

Story: Kako je vloga v ansamblu MGL spremenila vaš ritem življenja?

Predvsem sem manj časa na poti. Prej sem se morala več voziti po vsej državi, največkrat v lastni režiji.

Story: Kaj pa urnik, ki ga prej niste bili vajeni?

Tudi doslej sem se morala prilagajati enakim urnikom (večina gledališč ima enakega), a ker sem bila daleč od doma, vmes med premorom (med dopoldansko vajo in večerno vajo ali predstavo), nisem imela možnosti skočiti domov. Je pa res, da je tudi nekaj omejitvev. Ne morem si privoščiti ogleda npr. razstave zunaj Ljubljane ali Slovenije na točno določen datum, saj bo morda takrat na sporedu vaja, morda celo predstava. Morda je to tudi edina slaba plat.

Story: Si po vseh teh letih gledališča še predstavljate, da bi morali opravljati osemurno delo v pisarni?

Če bi se zgodilo, da ne bi mogla več igrati, imam opravljeno upravno-administrativno šolo. Znam desetprstno slepo tipkati, stenografirati sem pa že pozabila. Verjetno bi najbolj trpel hrbet, jaz pa bi nestrpno čakala, da se med odmorom zamotim z odbojko. (smeh) Morda bi se tudi malo bolj zredila.

Story: Kje pa se vidite čez deset let? Menite, da vas bo spet zamikala 'svoboda'?

Uh, tako dolgoročno pa ne razmišljam. Letos si želim predvsem pripeljati sezono do konca. Čaka me še tudi začetek naslednjega študija v juniju. Težko pričakujem tudi že počitnice. (smeh) Da se napolnim z energijo. Takrat bo čas tudi za knjige, predavanja, sinova, prijatelje pa tudi pospravljanje. Morje, morje, morje ... (smeh)

◆ Napisala Nika Arsovski

◆ Fotografije Aleksandra Saša Prelesnik

